

Developing a Cultural Annex for Iran's Sports Delegation at the 2028 Los Angeles Olympic Games

Farzaneh Jamal Sharaf ¹, Nazanin Rasekh ^{2*}, Reza Saboonchi ³

1. Department of Sports Management, Bo.C., Islamic Azad University, Borujerd, Iran

2. Associate Professor, Department of Sport Management, Physical Education Research Institute, Tehran, Iran

3. Associate Professor, Department of Sports Management, Bo.C., Islamic Azad University, Borujerd, Iran

Abstract

The aim of this study is to design a cultural annex model for the Islamic Republic of Iran's sports delegation at the 2028 Los Angeles Olympic Games—an approach that seeks to strengthen the cultural, social, and identity-related dimensions of international athletic participation. The research employs a qualitative methodology based on grounded theory (Strauss and Corbin's systematic approach). Data were collected through semi-structured interviews with 17 experts in the fields of culture, sports, media, and management, and analyzed using three-stage coding. Findings revealed that the need for a cultural annex arises from three main causal conditions: (1) the necessity of representing Iran's cultural identity in international events, (2) the complexity of cultural interactions with host countries, and (3) outcomes of past cultural missions. This phenomenon is contextualized by underlying conditions such as “local beliefs and values,” “the institutional structure of sports and culture,” and “current socio-media dynamics.” Moreover, intervening factors—including the absence of cohesive policy-making, a shortage of cultural human resources, media limitations, and diplomatic pressures—significantly influence the feasibility of implementing the annex. The proposed strategies are structured around five core axes: (1) formulating a clear cultural policy, (2) enhancing human resource capabilities, (3) producing targeted content, (4) fostering intercultural dialogue, and (5) achieving institutional cohesion. The anticipated outcomes of implementing the cultural annex are classified at both macro and internal levels, including the promotion of Iran's cultural diplomacy and the consolidation of national and religious identity among athletes. Ultimately, the proposed paradigm model offers a strategic framework for cultural planning in international sports delegations.

Article information

Received: 12 April 2026

Revised: 27 April 2026

Accepted: 23 August 2026

Published: 27 October 2026

Keywords:

Cultural annex, sports delegation, Olympic Games 2028, grounded theory, cultural policy, cultural diplomacy, religious identity.

How to Cite This Article:

Jamal Sharaf, F., Rasekh, N., Saboonchi, R. (2027). Developing a Cultural Annex for Iran's Sports Delegation at the 2028 Los Angeles Olympic Games. *Journal of Sport Management Knowledge*, 4 (2), 111-128. <https://doi.org/10.22034/jsmk.2026.68153.1151>

* Corresponding author: rasekhnazanin45@gmail.com

EXTENDED ABSTRACT

INTRODUCTION

In the era of globalization, sport is no longer just a recreational or competitive activity, but rather serves as a platform for reflecting the cultural, social, and political identities of countries. Countries that participate in international sports competitions not only showcase the technical and physical abilities of their athletes, but also indirectly transmit their cultural patterns, values, lifestyles, and even national policies. In this regard, sports competitions have become a platform for cultural and social interactions in which the specific characteristics of each country, including traditional beliefs, social structures, sports institutions, and physical education practices and policies, are expressed in a symbolic way. Overall, a serious gap can be seen in Iran's cultural and sports policy-making for sending to major events such as the Olympics, especially in the field of providing a comprehensive cultural attachment. The development of such an annex is necessary not only as a ceremonial document but also as a key management tool to preserve cultural identity, promote public diplomacy, and intelligently guide the international actions of Iranian athletes. The present study aims to provide a localized model for developing a cultural annex for the Iranian sports convoy at the 2028 Los Angeles Olympic Games, and attempts to take an effective step in this direction.

METHODOLOGY

This research is applied in terms of purpose and qualitative in terms of method with a grounded theory approach. The analysis framework follows the systematic model of Strauss and Corbin (1998), which includes three main stages of open coding, axial coding, and selective coding. This approach allows for the discovery and development of a theory that arises from empirical data and can explain the different dimensions of cultural attachment for the country's sports convoy in an event such as the Olympics. The statistical population of this research consists of cultural, sports, and media experts in the country who have direct or indirect experience in the field of cultural policymaking, sports convoy management, or international interactions in the field of sports. A purposive criterion-based method was used for sampling in order to identify and interview individuals who have specialized knowledge and key experiences in the research topic. The criteria for selecting the samples included a history of participation in international sports convoys (at least one Olympic or Asian Games), participation in sports cultural policy-making in the Ministry of Sports and Youth or the National Olympic Committee, academic or empirical mastery in the field of cultural studies, international media, or sports diplomatic interactions, and accessibility and willingness to participate in in-depth interviews. In total, after conducting 17 semi-structured interviews with theoretical saturation, the data collection process was stopped.

RESULTS

The findings showed that the formation of the need for cultural attachment is influenced by three categories of causal conditions, including: "the need to represent Iran's cultural identity in international events", "the complexity of cultural interactions with host countries", and "the results of past cultural missions". This phenomenon is explained in the context of background conditions such as "native beliefs and values", "institutional structure of sports and culture", and "current socio-media conditions". Also, intervening factors such as "lack of coherent policy-making", "lack of cultural human resources", "media limitations", and "diplomatic pressures" overshadow the implementation of this attachment. The proposed strategies include five axes: "formulation of a transparent cultural policy", "improving human resource capabilities", "production of targeted content", "intercultural interactions" and "institutional cohesion". The consequences of implementing the cultural attachment were also categorized at two macro and intra-organizational levels, including "promoting the cultural diplomacy of the Islamic Republic of Iran" and "strengthening the national and religious identity of athletes." Ultimately, the developed paradigm model can serve as a basis for cultural planning of sports expeditions at strategic levels.

DISCUSSION AND CONCLUSION

The purpose of this study is to design a cultural attachment model for the sports convoy of the Islamic Republic of Iran in the 2028 Los Angeles Olympic Games; the findings of this study are clear evidence of the fact that participation in international sports events is no longer simply a technical and sports competition; but rather a platform for representing the cultural, social, and political identity of countries. In such a field, the lack of cultural planning can have consequences such as weakening national identity, international misconceptions, and reducing the effectiveness of the country's public diplomacy. For this reason, designing a cultural attachment model for the Iranian sports convoy in the 2028 Olympics is not only a strategic necessity, but also a cultural, social, and even security necessity. At the same time, it is proposed to form a cultural media working group to produce continuous and targeted content (videos, documentaries, podcasts, booklets, social media posts, etc.) about the lives, beliefs, ideals, and cultural role of Iranian athletes. This content should be published in an international language and by globally recognized figures. In conclusion, it can be said that the present study is an innovative step towards integrating the two important areas of "championship sports" and "cultural diplomacy", and the presented model is considered an important capacity for use in other international sports events of the Islamic Republic of Iran. The realization of this model will require institutional determination, an interdisciplinary approach, and a forward-looking outlook.

تدوین پیوست فرهنگی جهت کاروان ورزشی کشور ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس آنجلس

فرزانه جمال شرف^۱، نازنین راسخ^{۲*}، رضا صابونچی^۳

۱. گروه مدیریت ورزشی، واحد بروجرد، دانشگاه آزاد اسلامی، بروجرد، ایران

۲. دانشیار گروه مدیریت ورزشی، پژوهشگاه علوم ورزشی، تهران، ایران

۳. دانشیار گروه مدیریت ورزشی، واحد بروجرد، دانشگاه آزاد اسلامی، بروجرد، ایران

اطلاعات مقاله

دریافت شده: ۱۴۰۵/۰۱/۲۳

بازنگری شده: ۱۴۰۵/۰۲/۰۷

پذیرش شده: ۱۴۰۵/۰۶/۰۱

انتشار: ۱۴۰۵/۰۸/۰۵

کلمات کلیدی:

پیوست فرهنگی، کاروان ورزشی، المپیک ۲۰۲۸، نظریه داده‌بنیاد، سیاست فرهنگی، دیپلماسی فرهنگی، هویت دینی.

چکیده

هدف از پژوهش حاضر، طراحی الگوی پیوست فرهنگی برای کاروان ورزشی جمهوری اسلامی ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس آنجلس است؛ الگویی که بتواند ابعاد فرهنگی، اجتماعی و هویتی اعزام‌های ورزشی را در سطح بین‌المللی تقویت کند. روش تحقیق کیفی و مبتنی بر نظریه داده‌بنیاد (رویکرد سیستماتیک اشتراوس و کوربین) است. داده‌ها از طریق مصاحبه‌های نیمه‌ساختاریافته با ۱۷ نفر از خبرگان فرهنگی، ورزشی، رسانه‌ای و مدیریتی گردآوری و با کدگذاری سه‌مرحله‌ای تحلیل شد. یافته‌ها نشان داد که شکل‌گیری نیاز به پیوست فرهنگی تحت تأثیر سه دسته از شرایط علی شامل: «ضرورت بازنمایی هویت فرهنگی ایران در رویدادهای بین‌المللی»، «پیچیدگی تعاملات فرهنگی با کشورهای میزبان» و «نتایج مأموریت‌های فرهنگی گذشته» قرار دارد. این پدیده در بستر شرایط زمینه‌ای مانند «باورها و ارزش‌های بومی»، «ساختار نهادی ورزش و فرهنگ» و «شرایط اجتماعی - رسانه‌ای روز» تبیین می‌شود. همچنین، عوامل مداخله‌گر همچون «نبود سیاست‌گذاری منسجم»، «کمبود منابع انسانی فرهنگی»، «محدودیت‌های رسانه‌ای» و «فشارهای دیپلماتیک» اجرای این پیوست را تحت‌الشعاع قرار می‌دهند. راهبردهای پیشنهادی شامل پنج محور: «تدوین سیاست فرهنگی شفاف»، «ارتقاء توانمندی منابع انسانی»، «تولید محتوای هدفمند»، «تعاملات بین فرهنگی» و «انسجام نهادی» است. پیامدهای اجرای پیوست فرهنگی نیز در دو سطح کلان و درون‌سازمانی شامل «ارتقاء دیپلماسی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران» و «تحکیم هویت ملی و دینی ورزشکاران» دسته‌بندی شدند. درنهایت، مدل پارادایمی تدوین‌شده می‌تواند مبنایی برای برنامه‌ریزی فرهنگی اعزام‌های ورزشی در سطوح راهبردی قرار گیرد.

نحوه استناد به این مقاله

جمال شرف، ف. راسخ، ن. صابونچی، ر. (۱۴۰۵). تدوین پیوست فرهنگی جهت کاروان ورزشی کشور ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس آنجلس.

دانش مدیریت ورزش، ۴(۲)، ۱۱۱-۱۲۸. <https://doi.org/10.22034/jsmk.2026.68153.1151>

* Email: rasekhnazanin45@gmail.com

مقدمه

در عصر جهانی شدن، ورزش دیگر صرفاً فعالیتی تفریحی یا رقابتی محسوب نمی‌شود، بلکه به عنوان بستری برای بازتاب هویت‌های فرهنگی، اجتماعی و سیاسی کشورها ایفای نقش می‌کند. کشورهایی که در رقابت‌های ورزشی بین‌المللی شرکت می‌کنند، نه تنها توانایی‌های فنی و بدنی ورزشکاران خود را به نمایش می‌گذارند، بلکه الگوهای فرهنگی، ارزش‌ها، سبک زندگی و حتی سیاست‌های ملی خود را نیز به صورت غیرمستقیم منتقل می‌کنند (Marvat et al., 2024). در این راستا، رقابت‌های ورزشی به سکویی برای تعاملات فرهنگی و اجتماعی تبدیل شده‌اند که در آن ویژگی‌های خاص هر کشور، از جمله باورهای سنتی، ساختارهای اجتماعی، نهادهای ورزشی و شیوه‌ها و سیاست‌های تربیت‌بدنی، به شیوه‌ای نمادین بروز می‌یابند (Jaberi et al, 2025).

درعین حال در دهه‌های اخیر، جهانی شدن و تغییرات ژئوپلیتیکی موجب تحول در شیوه‌های اعمال نفوذ دولت‌ها شده‌اند. در این چارچوب، مفهوم «قدرت نرم» که نخستین بار توسط جوزف نای مطرح شد، توجه بسیاری از محققان و سیاست‌گذاران را به خود جلب کرده است (Jarvie, 2024). قدرت نرم، توانایی تأثیرگذاری بر دیگران از طریق جاذبه‌های فرهنگی، ارزش‌ها و مشروعیت بین‌المللی، بدون توسل به اجبار یا زور مستقیم است. ورزش، به عنوان یکی از برجسته‌ترین جلوه‌های فرهنگ عامه و تعاملات اجتماعی، نقشی فزاینده در تقویت و گسترش قدرت نرم ایفا می‌کند. کشورها با بهره‌گیری از ظرفیت‌های ورزشی خود، سعی در بهبود تصویر بین‌المللی، توسعه دیپلماسی عمومی و تقویت روابط فرهنگی با سایر ملت‌ها دارند (Grix et al, 2024). همسو با این موضوع، (Jarvie, 2024) به بررسی جایگاه ورزش در فرآیندهای قدرت نرم و روابط فرهنگی می‌پردازد، او با اتخاذ رویکردی انتقادی و تحلیلی، تلاش می‌کند تا فراتر از استفاده نمادین و تبلیغاتی از ورزش، به درک عمیق‌تری از نقش آن در شکل‌گیری روابط فرهنگی سازنده و پایدار دست یابد. در واقع، جاروی بر این باور است که ورزش نباید صرفاً به عنوان ابزاری برای خودنمایی ملی یا مشروعیت سیاسی استفاده شود، بلکه باید بستر تعامل، گفت‌وگو، همدلی و هم‌زیستی فرهنگی میان ملت‌ها باشد، او معتقد است که استفاده هوشمندانه از ورزش در چارچوب روابط فرهنگی می‌تواند ابزار مهمی برای تقویت تفاهم جهانی، کاهش تنش‌ها و ارتقاء جایگاه کشورها در نظام بین‌الملل باشد. با این حال یکی از نکات محوری، تمایز میان کاربرد ورزش به عنوان ابزار قدرت نرم در سیاست خارجی رسمی و نقش آن در روابط فرهنگی غیررسمی و مردمی است. درحالی که بسیاری از دولت‌ها به میزبانی رویدادهای ورزشی بزرگ و حمایت از تیم‌های ملی به عنوان راهی برای ارتقای پرستیژ بین‌المللی خود نگاه می‌کنند، این رویکرد ممکن است در صورت عدم توجه به عمق فرهنگی و اجتماعی ورزش، به سطحی‌نگری، ورزش‌شویی^۱ و تحریف واقعیات منجر شود (Grix et al, 2024). از نظر (Jarvie, 2024) ورزش تنها زمانی می‌تواند به طور مؤثر در خدمت قدرت نرم قرار گیرد که با احترام به تنوع فرهنگی، عدالت اجتماعی، مشارکت جامعه مدنی و ارزش‌های انسانی همراه باشد.

درعین حال با مرور مطالعات پیشین در حوزه دیپلماسی ورزشی و روابط بین‌الملل، این مسئله شایان توجه است که تاکنون اغلب تمرکزها بر ابعاد نمادین و کارکردهای رسانه‌ای ورزش بوده است (Karimi et al., 2024, Rahmaniyan et al, 2024, Budiiasa, 2024) و کمتر به ساختارهای فرهنگی، روایت‌های مشترک و تعاملات میان فرهنگی از خلال ورزش توجه شده است (Jarvie, 2024)، لذا برای درک بهتر از کارکرد فرهنگی ورزش، باید نگاه ما از ورزش به عنوان ابزار سیاسی صرف، به ورزش به عنوان فرآیندی فرهنگی و انسانی تغییر کند (karimi, 2022). این تغییر نگاه، مستلزم مشارکت گسترده‌تر ذی‌نفعان فرهنگی، فعالان مدنی، ورزشکاران مردمی و سازمان‌های غیردولتی در فرآیندهای دیپلماسی ورزشی است. درعین حال (Brannagan et al., 2025) بیان می‌کند که کشورهایی چون انگلستان، چین، قطر و کره جنوبی از ورزش به عنوان بخشی از استراتژی‌های قدرت نرم خود استفاده کرده‌اند. تحلیل او نشان می‌دهد که موفقیت این کشورها نه تنها به منابع مالی یا ظرفیت‌های سازمانی وابسته بوده، بلکه به توانایی آن‌ها در ایجاد پیوندهای

فرهنگی پایدار، روایت‌های قابل‌پذیرش و روابط متقابل مبتنی بر اعتماد بستگی داشته است. بر این اساس، (Al-Muhannadi, 2024) بیان می‌کند که ورزش باید در قلب روابط فرهنگی و نه صرفاً در حاشیه سیاست خارجی قرار گیرد.

با این حال با گسترش روزافزون ابعاد بین‌المللی ورزش و تبدیل شدن آن به یکی از ابزارهای کلیدی در حوزه دیپلماسی عمومی، سیاست‌گذاری فرهنگی و تعاملات بین‌تمدنی، ضرورت برنامه‌ریزی فرهنگی برای حضور هدفمند در رویدادهای جهانی، بیش از گذشته احساس می‌شود. یکی از این راهبردها، طراحی و اجرای پیوست فرهنگی برای کاروان‌های ورزشی اعزامی به رویدادهایی چون بازی‌های المپیک است. در چنین بسترهایی، ورزشکاران به‌عنوان نمایندگان فرهنگی یک ملت، نه تنها در میدان رقابت بلکه در صحنه تعاملات اجتماعی، رسانه‌ای، سیاسی و فرهنگی نیز ایفای نقش می‌کنند. لذا عدم برنامه‌ریزی فرهنگی می‌تواند منجر به بروز رفتارهای ناهماهنگ با ارزش‌ها و منافع ملی، یا برداشت‌های نادرست بین‌المللی از فرهنگ و هویت ایرانی شود. پیوست فرهنگی نوعی سند یا چارچوب عملیاتی است که تلاش می‌کند فعالیت‌های مختلف (از جمله فعالیت‌های ورزشی) را با ارزش‌ها، باورها، اهداف و رویکردهای فرهنگی جامعه همسو سازد (Emami et al., 2020). این رویکرد، به‌ویژه در مواجهه با رویدادهای ورزشی جهانی مانند المپیک که در بسترهای فرهنگی متفاوت برگزار می‌شوند، اهمیت دوچندان پیدا می‌کند؛ زیرا مواجهه مستقیم کاروان‌های ورزشی با فرهنگ‌های متنوع، نظام‌های ارزشی متفاوت و گاه متضاد، می‌تواند چالش‌های متعددی در زمینه رفتار فردی، اجتماعی، پوشش، ارتباطات و هویت ملی ایجاد کند (Zamani et al, 2024).

کاروان ورزشی ایران که در سال‌های اخیر با رشد تدریجی در حوزه عملکرد فنی همراه بوده است، همچنان در حوزه بازنمایی فرهنگی و هویتی در سطح بین‌المللی، با چالش‌هایی روبه‌روست. از جمله این چالش‌ها می‌توان به نبود انسجام فرهنگی در میان اعضای کاروان، عدم آمادگی برای تعامل بین‌فرهنگی مؤثر، ضعف در مدیریت هویت ملی در بسترهای جهانی و همچنین عدم آموزش و آگاهی نسبت به مقتضیات فرهنگی کشور میزبان اشاره کرد (Sajadi et al., 2022). بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس به دلیل موقعیت خاص جغرافیایی، فرهنگی و سیاسی ایالات متحده، می‌تواند بستری پرچالش برای حضور کاروان ورزشی ایران باشد. از این رو، تدوین پیوست فرهنگی به‌عنوان یک راهبرد پیشگیرانه، آموزشی و هم‌افزا، نه تنها می‌تواند مانع از بروز تعارضات فرهنگی شود، بلکه موجب تقویت انسجام هویتی، افزایش آمادگی تعامل فرهنگی و بهبود تصویر جهانی ایران در صحنه ورزش بین‌المللی خواهد شد.

پیشینه پژوهش‌ها در حوزه تعاملات بین‌فرهنگی در ورزش، بر ضرورت طراحی سیاست‌ها و برنامه‌هایی تأکید دارد که ورزشکاران را پیش از اعزام به مسابقات بین‌المللی، با جنبه‌های مختلف فرهنگی کشور میزبان و نیز الزامات فرهنگی-ارزشی کشور مبدأ آشنا سازد. اهمیت طراحی پیوست فرهنگی برای کاروان المپیک ایران از آن‌جا ناشی می‌شود که بسیاری از ورزشکاران و همراهان تیم‌های اعزامی، از آموزش‌های لازم در حوزه سواد فرهنگی، ارتباطات بین‌فرهنگی و مدیریت رفتار در محیط‌های چند فرهنگی برخوردار نیستند (Sajadi et al., 2022). این ناآگاهی می‌تواند موجب بروز تضاد ارزشی، آسیب به وجهه ملی، یا حتی واکنش‌های منفی رسانه‌ای و سیاسی شود. بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ که در لس‌آنجلس، یکی از قطب‌های فرهنگی-رسانه‌ای جهان برگزار خواهد شد، فضای چالش‌برانگیزی برای نمایندگان فرهنگی کشورها ایجاد خواهد کرد. با توجه به ویژگی‌های خاص فرهنگی و سیاسی آمریکا، حضور کاروان ایران بدون پیوست فرهنگی متقن و مبتنی بر شناخت دقیق زمینه‌ها، می‌تواند منجر به سوءتفاهم، کنش‌های واکنشی یا ناهماهنگی‌های فرهنگی شود. از این رو، تدوین و اجرای یک پیوست فرهنگی جامع برای حضور در این رویداد ضروری است تا ورزشکاران و همراهان کاروان، نه تنها با حساسیت‌های فرهنگی، اجتماعی و رسانه‌ای کشور میزبان آشنا شوند، بلکه بتوانند در مواجهه با موقعیت‌های پیش‌بینی‌نشده نیز رفتار حرفه‌ای و کنترل‌شده‌ای از خود نشان دهند. نبود چنین پیوستی در دوره‌های گذشته نشان داده که کوچک‌ترین خطای ارتباطی، حرکتی یا رسانه‌ای می‌تواند بازتاب گسترده‌ای پیدا کرده و به موضوعی سیاسی یا فرهنگی تبدیل شود؛ به‌ویژه در محیطی مانند آمریکا که رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی نقش تعیین‌کننده‌ای در شکل‌دهی افکار عمومی دارند. از سوی دیگر، پیوست فرهنگی فرصتی فراهم می‌کند تا تصویر مثبت، اخلاق‌محور و حرفه‌ای ورزشکاران ایرانی به‌طور فعال مدیریت و تقویت شود و ظرفیت‌های فرهنگی ایران در سطح جهانی به‌درستی بازنمایی گردد. همچنین با توجه به پیچیدگی فضای بین‌فرهنگی

این رویداد، بی‌توجهی به پیوست فرهنگی نه‌تنها ریسک بروز تعارض یا سوءبرداشت را افزایش می‌دهد، بلکه می‌تواند پیامدهای بلندمدتی برای دیپلماسی ورزشی، سرمایه اجتماعی بین‌المللی و جایگاه فرهنگی ایران در عرصه جهانی بر جای بگذارد. از منظر دیگر، تدوین پیوست فرهنگی می‌تواند ابزاری برای تولید سرمایه نمادین و قدرت نرم ایران در عرصه بین‌الملل باشد. چراکه حضور مقتدر و هماهنگ کاروان‌های ورزشی در المپیک، به‌ویژه در سطح فرهنگی، می‌تواند بازنمایی مثبتی از جامعه ایرانی در رسانه‌های جهانی ارائه داده و بر افکار عمومی جهانی تأثیرگذار باشد. افزون بر این، تجربه سایر کشورها نیز نشان داده است که هم‌افزایی میان بخش‌های ورزشی و فرهنگی، موجب تقویت دیپلماسی ورزشی، کاهش تنش‌های هویتی و ارتقای تعاملات میان‌فرهنگی می‌شود (Jarvie, 2024).

درمجموع، خلأ جدی در سیاست‌گذاری فرهنگی ورزشی ایران برای اعزام به رویدادهای بزرگ نظیر المپیک، به‌ویژه در زمینه ارائه پیوست فرهنگی جامع، قابل‌مشاهده است. تدوین چنین پیوستی، نه‌تنها به‌عنوان یک سند تشریفاتی بلکه به‌مثابه ابزار مدیریتی کلیدی برای حفظ هویت فرهنگی، ارتقای دیپلماسی عمومی و هدایت هوشمندانه کنش‌های بین‌المللی ورزشکاران ایرانی ضرورت دارد. پژوهش حاضر باهدف ارائه الگویی بومی‌سازی‌شده برای تدوین پیوست فرهنگی کاروان ورزشی ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس، تلاش دارد گامی مؤثر در این مسیر بردارد.

روش تحقیق

این پژوهش از نظر هدف، کاربردی و از نظر روش، کیفی با رویکرد نظریه داده‌بنیاد (گراندد تئوری) انجام شده است. چارچوب تحلیل داده‌ها از الگوی نظام‌مند اشتراوس و کوربین (۱۹۹۸) پیروی می‌کند. دلیل انتخاب این رویکرد، قابلیت آن برای کشف و توسعه یک تئوری (الگوی پیوست فرهنگی) است که مستقیماً از داده‌های تجربی (مصاحبه‌ها) استخراج شده و می‌تواند ابعاد مختلف مسئله پیوست فرهنگی را در بستر المپیک تبیین کند. جامعه آماری پژوهش را ۱۷ نفر از خبرگان فرهنگی، ورزشی و رسانه‌ای کشور تشکیل دادند که دارای تجربه مستقیم یا غیرمستقیم در حوزه سیاست‌گذاری فرهنگی، مدیریت کاروان‌های ورزشی، یا تعاملات بین‌المللی ورزشی بودند. نمونه‌گیری به روش هدفمند از نوع ملاک‌محور انجام شد. ملاک‌های اصلی انتخاب شامل سابقه حضور در کاروان‌های ورزشی بین‌المللی (حداقل یک دوره المپیک یا بازی‌های آسیایی)، مشارکت در سیاست‌گذاری فرهنگی ورزشی در نهادهای مربوطه، و تسلط علمی یا تجربی در حوزه‌های مرتبط بود. جمع‌آوری داده‌ها پس از انجام ۱۷ مصاحبه نیمه‌ساختاریافته، با دستیابی به اشباع نظری، متوقف گردید. بدین صورت که بعد از مصاحبه ۱۵، کد جدیدی به دست نیامد اما به دلیل اطمینان از نتایج پژوهش، دو مصاحبه دیگر نیز اضافه گردید تا اشباع نظری به دست آید.

ابزار اصلی گردآوری داده‌ها، مصاحبه نیمه‌ساختاریافته بود که به‌منظور درک عمیق دیدگاه‌ها و تجربیات خبرگان انجام شد. این مصاحبه‌ها به‌صورت حضوری یا مجازی و با محوریت سؤالات راهنمای تحقیق انجام پذیرفت. سؤالات اولیه مصاحبه که پس از مرور ادبیات و با هدف شناسایی ابعاد نیاز به پیوست فرهنگی طراحی شدند، بر محورهای اصلی ذیل متمرکز بودند: «به نظر شما، مهم‌ترین چالش‌های فرهنگی حضور کاروان ورزشی ایران در رویدادهای بین‌المللی (نظیر المپیک) کدامند؟»، «تجربیات گذشته شما از نتایج مأموریت‌های فرهنگی اعزام‌های ورزشی چه بوده و چه درس‌هایی می‌توان از آن‌ها گرفت؟»، «در مواجهه با کشوری مانند ایالات متحده آمریکا، چه حساسیت‌ها یا تفاوت‌های فرهنگی خاصی باید در نظر گرفته شود؟»، «چه راهکارها یا اقداماتی برای طراحی و اجرای مؤثر پیوست فرهنگی کاروان المپیک ۲۰۲۸ پیشنهاد می‌کنید؟».

سؤالات مصاحبه پیش از اجرا، برای اطمینان از وضوح و شمول، توسط دو نفر از اساتید راهنما و یک خبره خارج از نمونه، اعتبارسنجی محتوایی شدند. مدت زمان هر مصاحبه، بسته به عمق مباحث، به‌طور میانگین بین ۶۰ تا ۹۰ دقیقه بود. ملاحظات اخلاقی پژوهش

شامل کسب رضایت آگاهانه، تضمین محرمانگی اطلاعات، و کدگذاری مصاحبه‌شوندگان (مانند P1 تا P17) برای حفظ هویت آن‌ها در گزارش‌ها، به‌طور کامل رعایت گردید.

گفت‌وگوها ضبط و به‌صورت خطبه‌خط پیاده‌سازی شدند. تحلیل داده‌ها با استفاده از کدگذاری سه‌مرحله‌ای (باز، محوری و انتخابی) انجام شد. در کدگذاری باز، مفاهیم اولیه از دل عبارات مشارکت‌کنندگان استخراج گردید؛ در کدگذاری محوری، مفاهیم مشابه ترکیب و مقوله‌های اصلی و فرعی شکل گرفتند و در کدگذاری انتخابی، مقوله‌های اصلی پیرامون پدیده مرکزی (پیوست فرهنگی) سازمان‌دهی شده و مدل پارادایمی شامل شرایط علی، زمینه‌ای، مداخله‌گر، راهبردها و پیامدها ترسیم گردید. برای ساماندهی داده‌ها و افزایش دقت در دسته‌بندی کدها از نرم‌افزار MAXQDA استفاده شد. برای اطمینان از کیفیت داده‌ها (روایی و پایایی)، اقدامات متعددی انجام شد. روایی درونی (درستی داده‌ها) با روش بازسنجی مشارکت‌کننده (بازبینی نتایج تحلیل توسط چند نفر از خبرگان مصاحبه‌شده) تأیید شد. روایی بیرونی (انتقال‌پذیری) از طریق ارائه یافته‌ها به متخصصان خارج از نمونه پژوهش برای بررسی شفافیت و انسجام مفهومی، مورد تأیید قرار گرفت. همچنین برای تقویت اعتبار تفسیری و پایایی (قابلیت اعتماد)، از تحلیل گر دوم استفاده شد و درصد توافق میان کدگذاری‌ها (Cohen's Kappa) محاسبه گردید که میزان قابل قبول ۸۸٪ را نشان داد (جدول ۱). علاوه بر این، کدهای اولیه با همکاری دو پژوهشگر تدوین شد و مراحل تحلیل به‌طور کامل مستندسازی گردید تا پژوهش قابلیت بازبینی و تکرار داشته باشد.

جدول ۱. درصد توافق میان دو کدگذار در مراحل مختلف تحلیل مضمون

Table 1. Inter-Coder Agreement Percentage Across Different Stages of Thematic Analysis

مرحله تحلیل	تعداد کدهای استخراج‌شده توسط پژوهشگر اول	تعداد کدهای استخراج‌شده توسط پژوهشگر دوم	تعداد کدهای مشترک	درصد توافق
کدگذاری باز	۳۵۴	۳۳۸	۳۰۹	۸۷٪
کدگذاری محوری	۴۸	۴۵	۴۲	۸۸٪
کدگذاری انتخابی	۱۲	۱۲	۱۱	۹۱٪
میانگین کل توافق	—	—	—	۸۸٪

یافته‌های تحقیق

جدول ۲. ویژگی‌های جمعیت شناختی مشارکت‌کنندگان پژوهش

Table 2. Demographic characteristics of research participants

کد مصاحبه‌شونده	جنسیت	سن	سطح تحصیلات	حوزه تخصص	سابقه فعالیت مرتبط
Interviewee code	Gender	Age	Education level	Area of expertise	Relevant activity history
P1	مرد	52	دکتری مدیریت ورزشی	سرپرست سابق کاروان المپیک	20
P2	مرد	46	کارشناسی ارشد علوم ارتباطات	مدیر سابق رسانه ملی در حوزه ورزش	15
P3	زن	39	دکتری جامعه‌شناسی ورزش	عضو کمیسیون فرهنگی کمیته ملی المپیک	12
P4	مرد	55	دکتری مطالعات فرهنگی	مشاور فرهنگی وزارت ورزش	35
P5	مرد	41	دکتری روان‌شناسی ورزشی	روانشناس کاروان در المپیک ۲۰۱۶	18
P6	زن	44	کارشناسی ارشد روابط بین‌الملل	رابط فرهنگی کاروان در بازی‌های آسیایی	14
P7	مرد	48	دکتری مدیریت فرهنگی	مدیر پژوهش کمیته فرهنگی المپیک	20

10	پژوهشگر سیاست گذاری ورزشی	کارشناسی ارشد تربیت بدنی	35	زن	P8
22	مشاور روابط عمومی کاروان های بین المللی	دکتری رسانه و فرهنگ	50	مرد	P9
16	تحلیل گر فرهنگی و جنسیتی در ورزش	دکتری مطالعات زنان	42	زن	P10
13	کارشناس کمیته ملی المپیک	دکتری حقوق ورزشی	38	مرد	P11
17	دیپلمات فرهنگی وزارت امور خارجه	کارشناسی ارشد علوم سیاسی	45	مرد	P12
12	مسئول آموزش زبان برای کاروان	دکتری آموزش زبان انگلیسی	40	زن	P13
18	عضو کمیته صیانت فرهنگی ورزشی	دکتری اخلاق اسلامی	49	مرد	P14
9	مسئول فضای مجازی کاروان	کارشناسی ارشد رسانه های دیجیتال	36	زن	P15
23	نظریه پرداز حوزه دیپلماسی فرهنگی	دکتری فلسفه تعلیم و تربیت	51	مرد	P16
19	معاون پیشین فرهنگی سازمان ورزش	دکتری مدیریت راهبردی	43	مرد	P17

جدول ۳. کدگذاری شرایط علی

Table 3. Coding of Causal Conditions

کدهای مصاحبه شوندگان Interviewee codes	کد اولیه Initial code	مقوله Category	کد محوری Pivotal code
P17 – P4 – P12 – P10 – P1	حضور در المپیک فرصتی برای معرفی ارزش های تمدنی ایران	تأکید بر هویت	ضرورت
P12 – P8 – P5	لزوم استفاده از عناصر فرهنگی اصیل در طراحی لباس و برنامه ها	تمدنی ایران	بازنمایی هویت
P10 – P3 – P6 – P4	تأکید بر نمادهای فرهنگی مشترک میان ملت ها		فرهنگی ایران
P1 – P2 – P9 – P16	حساسیت بر نوع رفتار ورزشکاران در مواجهه با رسانه های خارجی	مدیریت نمادها و	در رویدادهای
P16 – P12 – P15 – P14	رعایت ملاحظات پوشش و هنجارهای بومی در کاروان بانوان	هنجارهای	بین المللی
P5 – P7 – P4	استفاده از نمادهای ملی-دینی در آیین های رسمی	فرهنگی-اعتقادی	
P6 – P11 – P13 – P3 – P17	هدایت محتوای رسانه ای مبتنی بر اصول دینی		
P2 – P6 – P10 – P8	ناسازگاری برخی هنجارهای اجتماعی آمریکا با فرهنگ ایرانی	تفاوت های ارزشی	پیچیدگی
P1 – P5 – P11	چالش در مواجهه با تبلیغات و پوشش های فرهنگی میزبان	با میزبان خارجی	تعاملات
P3 – P4 – P12 – P17	امکان بروز سوء تفاهم های فرهنگی در مصاحبه ها یا برنامه های رسمی		بین فرهنگی با
P9 – P7 – P14	احتمال برداشت های سیاسی از رفتار ورزشکاران	نگرانی از تحریف	کشورهای
P2 – P6 – P11 – P13	اثرگذاری جهت دار رسانه های خارجی بر افکار عمومی	رسانه ای رفتار	میزبان
P15 – P4 – P10	لزوم آموزش رسانه ای پیش از اعزام	کاروان	
P3 – P5 – P14 – P7	نبود خط مشی فرهنگی روشن در اعزام های گذشته	ارزیابی نارسایی ها	
P6 – P12 – P1	ضعف در هماهنگی بین ستاد فرهنگی و کادر فنی	در مأموریت های	نتایج
P13 – P2 – P8	کم توجهی به تولید محتوای فرهنگی هم زمان با رقابت ها	قبلی	مأموریت های
P1 – P3 – P13 – P17	استفاده موفق از زبان هنر در یک دوره المپیک قبلی		فرهنگی گذشته
P4 – P5 – P7	استقبال رسانه های بین المللی از یک پیام فرهنگی خاص	تجربه های موفق	در اعزام های
P8 – P10 – P12	حضور مؤثر روحانی فرهنگی در کاروان	موردی	ورزشی
P6 – P9 – P11 – P15 – P2	تعامل مثبت با رسانه های فارسی زبان خارج از کشور		

تحلیل مصاحبه با ۱۷ نفر از خبرگان فرهنگی، ورزشی و رسانه ای نشان داد که ۳ کد محوری، ۶ مقوله فرعی و ۲۰ کد اولیه به عنوان شرایط علی پدیده تدوین پیوست فرهنگی کاروان ورزشی ایران در المپیک ۲۰۲۸ لس آنجلس استخراج شد. این کدهای محوری

شامل «ضرورت بازنمایی هویت فرهنگی ایران در رویدادهای بین‌المللی»، «پیچیدگی تعاملات بین‌فرهنگی با کشورهای میزبان» و «نتایج مأموریت‌های فرهنگی گذشته در اعزام‌های ورزشی» هستند. یافته‌ها نشان می‌دهد که این شرایط، دلایل اصلی و چندعاملی شکل‌گیری ضرورت طراحی پیوست فرهنگی را در سطح ملی و بین‌المللی تبیین می‌کنند.

جدول ۴. کدگذاری شرایط زمینه‌ای

Table 4. Coding of contextual conditions

کدهای مصاحبه‌شوندگان Interviewee codes	کد اولیه Initial code	مقوله Category	کد محوری Pivotal code
P3 – P4 – P6	ضرورت انتقال ارزش‌های اسلامی به مخاطبان جهانی	پایداری فرهنگی در میدان‌های جهانی	باورها و ارزش‌های بومی
P1 – P4 – P7 – P8	تأکید بر سبک زندگی بومی در پوشش و رفتار		
P2 – P6 – P9	استفاده از عناصر فرهنگی مشترک برای دیپلماسی فرهنگی		
P3 – P5 – P6 – P12	هویت دینی به‌عنوان پشتوانه روانی ورزشکاران		
P4 – P6 – P11 – P13	تلقی دین به‌عنوان مرز فرهنگی در مواجهه با رسانه‌های خارجی	نقش هویت دینی در انگیزش و رفتار ورزشکاران	
P1 – P3 – P9	نقش نماز و مناسک در حفظ تمرکز ذهنی		
P5 – P8 – P10 – P14	انتظار عمومی برای حفظ ارزش‌های دینی در میدان جهانی		
P2 – P4 – P7 – P11	فقدان مرجع واحد برای تدوین برنامه فرهنگی کاروان		
P5 – P6 – P8	اختلاف رویکرد میان نهادهای فرهنگی و فنی	ناهماهنگی بین نهادهای تصمیم‌ساز	ساختار نهادی ورزش و فرهنگ
P1 – P3 – P13 – P14	عدم شفافیت در تقسیم وظایف فرهنگی در مأموریت‌های ورزشی		
P6 – P7 – P10	حذف آموزش‌های فرهنگی از برنامه‌های تمرینی		
P3 – P4 – P9 – P15	بی‌توجهی به طراحی بسته فرهنگی قابل حمل برای کاروان		
P2 – P6 – P11	فقدان ارزیابی فرهنگی از مأموریت‌های پیشین	نادیده گرفتن بعد فرهنگی در آماده‌سازی	
P4 – P6 – P10	انتظارات بالا از ورزشکاران به‌عنوان نماینده فرهنگ		
P3 – P5 – P11 – P13	واکنش‌های تند رسانه‌ای به رفتارهای مرزی		
P2 – P6 – P9 – P14	استفاده ابزاری از مسائل فرهنگی در دعوای سیاسی		
P1 – P5 – P10	کمرنگ شدن مرزهای فرهنگی در ذهن نسل جدید	نگرش نسل جوان به ورزش و فرهنگ	شرایط اجتماعی – رسانه‌ای روز
P2 – P6 – P12 – P16	وابستگی به روایت‌های رسانه‌ای خارجی درباره ایران		
P3 – P9 – P11	بی‌تفاوتی فرهنگی برخی ورزشکاران نسل جدید		
P4 – P6 – P7 – P13	تأثیرگذاری بلندمدت رسانه‌های بیگانه بر تصویر ایران		
P5 – P8 – P12	ضعف در روایت‌سازی فرهنگی توسط رسانه‌های خودی	رسانه‌های بین‌المللی و تصویرسازی فرهنگی	
P1 – P3 – P10 – P14	تمایل رسانه‌های بین‌المللی به نادیده گرفتن جلوه‌های مثبت ایران		

تحلیل داده‌های کیفی حاصل از مصاحبه با ۱۷ نفر از خبرگان نشان داد که در بخش شرایط زمینه‌ای، مجموعاً ۳ کد محوری، ۹ مقوله و ۳۳ کد اولیه شناسایی شد. این شرایط، زمینه‌های فرهنگی، نهادی و اجتماعی مؤثر بر ضرورت تدوین پیوست فرهنگی را تبیین می‌کنند. کدهای محوری شامل «باورها و ارزش‌های بومی»، «ساختار نهادی ورزش و فرهنگ» و «شرایط اجتماعی – رسانه‌ای روز» بودند که بستر مفهومی و عملی اجرای پیوست را فراهم می‌سازند.

جدول ۵. کدگذاری شرایط مداخله‌گر

Table 5. Coding of intervening conditions

کدهای مصاحبه‌شوندگان Interviewee codes	کد اولیه Initial code	مقوله Category	کد محوری Pivotal code
P2 – P4 – P6 – P11	ناهماهنگی کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش	تعارض نهادی میان متولیان فرهنگی ورزش	نبود سیاست‌گذاری منسجم فرهنگی
P3 – P5 – P7	نبود ساختار هماهنگ میان واحدهای فرهنگی درون کاروان		
P1 – P8 – P10 – P13	تداخل نقش ستاد اعزام با نهادهای فرهنگی خارج از ورزش		
P4 – P6 – P12	نبود سند اجرایی فرهنگی در اعزام‌ها	خلأ راهبردی در برنامه‌ریزی فرهنگی	
P2 – P3 – P9	نبود مدل عملیاتی برای اجرای پیوست فرهنگی		
P5 – P10 – P14 – P15	عدم تعریف شاخص‌های ارزیابی فرهنگی در سفرهای ورزشی		
P3 – P6 – P12	کمبود افراد آموزش‌دیده برای نقش‌های فرهنگی کاروان	کمبود نیروی	کمبود منابع انسانی و پشتیبان فرهنگی
P4 – P5 – P8 – P13	استفاده موقت از افراد غیرتخصصی در مأموریت‌های رسمی	متخصص در حوزه	
P1 – P7 – P10	بی‌انگیزگی نیروهای فرهنگی به دلیل کم‌توجهی ساختاری	فرهنگ ورزش	
P2 – P6 – P9 – P14	نبود دوره‌های آموزشی رسمی برای ورزشکاران	ضعف در آموزش و آماده‌سازی فرهنگی	
P3 – P4 – P11	عدم الزام مربیان و سرپرستان به شناخت فرهنگی		
P5 – P8 – P10	نبود بازخورد رسمی درباره عملکرد فرهنگی اعزام‌های گذشته		
P1 – P4 – P6 – P7	ضعف محتوای فرهنگی در پوشش رسانه‌ای از کاروان‌ها	نبود روایت‌سازی	محدودیت‌های رسانه‌ای و ارتباطی
P2 – P3 – P9	تمرکز رسانه‌های رسمی بر دستاوردهای ورزشی صرف	فرهنگی در رسانه‌های	
P5 – P10 – P12 – P15	بی‌برنامگی در تولید محتوای هدفمند برای رسانه‌های جهانی	داخلی	
P2 – P4 – P13	عدم تعامل رسمی با مراکز فرهنگی در کشور میزبان	ضعف ارتباطات بین‌المللی فرهنگی	
P3 – P6 – P9 – P14	ضعف در شبکه‌سازی با رسانه‌های فارسی‌زبان برون مرزی		
P1 – P5 – P10	نبود تیم رسانه‌ای آموزش‌دیده برای پاسخ‌گویی فرهنگی		
P2 – P4 – P6 – P11	دشواری دریافت مجوز برای فعالیت‌های فرهنگی در کشور میزبان	فشارهای سیاسی بر کاروان ایران	عوامل سیاسی و دیپلماتیک
P3 – P5 – P8	مواجهه با سانسور یا محدودیت در استفاده از نمادهای ملی		
P1 – P7 – P10 – P13	نگرانی از تحریف رسانه‌ای رویدادهای فرهنگی		
P2 – P6 – P9	ارزیابی امنیتی برنامه‌های فرهنگی توسط کشور میزبان	ملاحظات امنیتی و سیاسی	
P4 – P10 – P12 – P14	احتمال ایجاد حساسیت دیپلماتیک در نمایش فرهنگی		
P5 – P8 – P11	پیچیدگی در دریافت حمایت از نهادهای بین‌المللی		

تحلیل داده‌های کیفی حاصل از مصاحبه با ۱۷ نفر از خبرگان نشان داد که در بخش شرایط مداخله‌گر، مجموعاً ۴ کد محوری، ۹ مقوله و ۳۰ کد اولیه استخراج شد. این شرایط به موانع ساختاری، مدیریتی، رسانه‌ای و دیپلماتیک اشاره دارند که به صورت غیرمستقیم بر کیفیت طراحی و اجرای پیوست فرهنگی تأثیر می‌گذارند. کدهای محوری شامل «نبود سیاست‌گذاری منسجم فرهنگی»، «کمبود منابع انسانی و پشتیبان فرهنگی»، «محدودیت‌های رسانه‌ای و ارتباطی» و «عوامل سیاسی و دیپلماتیک» بودند.

جدول ۶. کدگذاری راهبردها

Table 6. Coding of strategies

کدهای مصاحبه‌شوندگان Interviewee codes	کد اولیه Initial code	مقوله Category	کد محوری Pivotal code
P1 – P4 – P6 – P11	تدوین پیوست فرهنگی ویژه المپیک ۲۰۲۸	طراحی اسناد بالادستی	تدوین سیاست
P3 – P5 – P9 – P12	بازنگری در سیاست‌های فرهنگی پیشین بر اساس ارزیابی مأموریت‌ها	فرهنگی برای کاروان	فرهنگی شفاف و
P2 – P5 – P7	ایجاد چارچوب رسمی فرهنگی برای کلیه اعزام‌های بین‌المللی	تعریف ساختار هماهنگ	عملیاتی
P3 – P6 – P9 – P14	تعیین مرجع واحد برای سیاست‌گذاری فرهنگی در اعزام‌ها	فرهنگی در کاروان	ارتقاء توانمندی
P1 – P4 – P10	تدوین شرح وظایف برای مسئولان فرهنگی در سطوح مختلف	آموزش تخصصی پیش از اعزام	منابع انسانی
P2 – P3 – P9 – P12	برگزاری کارگاه‌های آموزشی برای ورزشکاران و مربیان	بهره‌گیری از نخبگان فرهنگی	فرهنگی
P4 – P6 – P11	الزام آموزش رسانه‌ای و فرهنگی برای سرپرستان کاروان		
P1 – P5 – P8 – P13	استفاده از ظرفیت اساتید و دانشگاهیان در مشاوره فرهنگی		
P3 – P6 – P10	دعوت از هنرمندان برای همراهی فرهنگی کاروان		
P4 – P6 – P9	طراحی بسته محتوای چندرسانه‌ای فرهنگی ویژه المپیک		
P2 – P5 – P10 – P13	تولید فیلم و پادکست کوتاه معرفی ایران و ورزشکاران	تولید محتوای هدفمند	تقویت زیرساخت‌های رسانه‌ای و محتوایی
P3 – P6 – P8 – P12	استفاده از زبان‌های مختلف برای انتقال پیام فرهنگی		
P2 – P4 – P10 – P15	روایت زندگی و تلاش ورزشکاران ایرانی در بستر فرهنگی		
P1 – P3 – P11	فعال‌سازی اتاق رسانه فرهنگی کاروان	تقویت رسانه‌های رسمی در روایت فرهنگی	
P6 – P8 – P12 – P14	همکاری با رسانه‌های ملی برای بازتاب فرهنگی رقابت‌ها		
P2 – P4 – P9 – P13	برگزاری نمایشگاه و نشست فرهنگی در محل دهکده المپیک	دیپلماسی فرهنگی در کشور میزبان	توسعه تعاملات بین فرهنگی
P1 – P6 – P12	تعامل رسمی با نهادهای فرهنگی کشور میزبان		
P3 – P5 – P8 – P14	طراحی فرصت گفت‌وگو بین ورزشکاران کشورهای مسلمان	تبادل فرهنگی میان کاروان‌ها	
P1 – P4 – P6 – P13	دعوت از کاروان‌ها برای بازدید از غرفه فرهنگی ایران		
P2 – P7 – P10	اجرای فعالیت‌های فرهنگی مشترک مانند ورزش سنتی یا نمایش آیینی	هماهنگی نهادی در اجرای برنامه‌های فرهنگی	انسجام‌سازی داخلی و هم‌افزایی نهادی
P3 – P6 – P11	ایجاد کمیته فرهنگی مشترک میان نهادهای مرتبط		
P1 – P4 – P12 – P15	تعیین تقویم هماهنگ برای اقدامات فرهنگی در طول اعزام		
P2 – P5 – P9	تعامل ساختاری با وزارت ارشاد و سازمان فرهنگ و ارتباطات	بهره‌گیری از ظرفیت دستگاه‌های فرهنگی	
P6 – P8 – P10 – P13	استفاده از ظرفیت مراکز فرهنگی استانی پیش از اعزام		

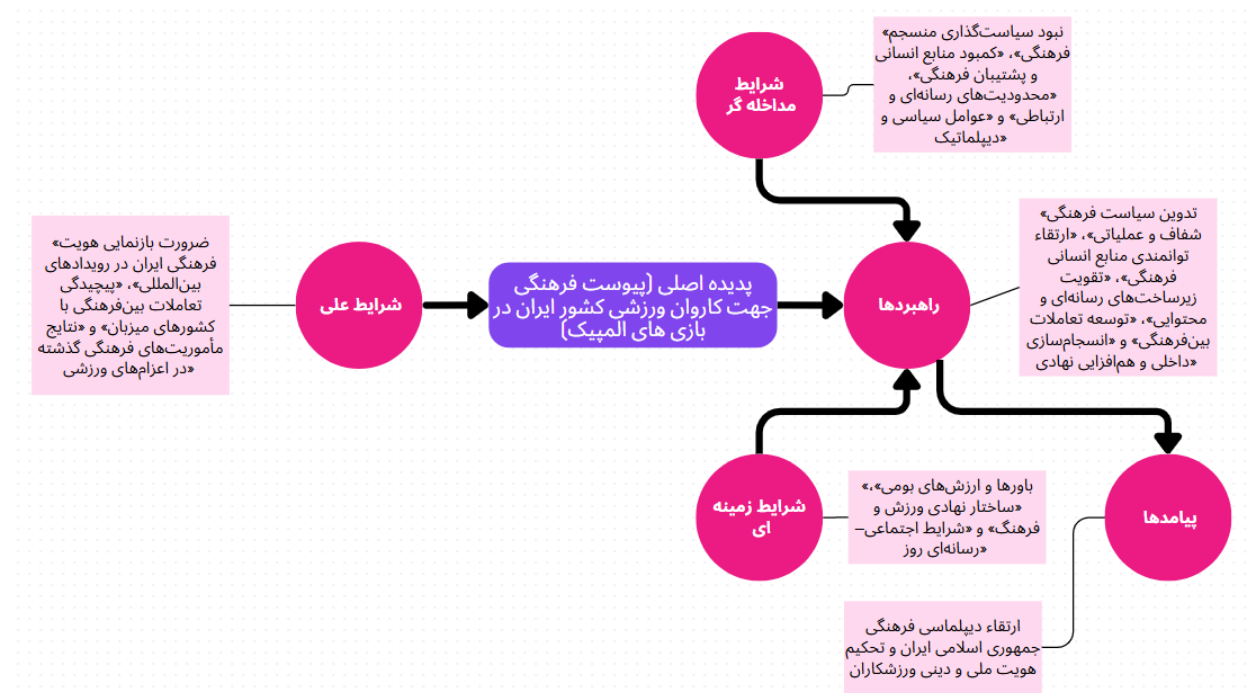
تحلیل داده‌های کیفی حاصل از مصاحبه با ۱۷ نفر از خبرگان فرهنگی، رسانه‌ای و ورزشی نشان داد که در بخش راهبردها، در مجموع ۵ کد محوری، ۱۰ مقوله و ۳۲ کد اولیه شناسایی شد. این راهبردها مسیرهای اجرایی برای استقرار و موفقیت پیوست فرهنگی در کاروان المپیک را ترسیم می‌کنند. کدهای محوری شامل «تدوین سیاست فرهنگی شفاف و عملیاتی»، «ارتقاء توانمندی منابع انسانی فرهنگی»، «تقویت زیرساخت‌های رسانه‌ای و محتوایی»، «توسعه تعاملات بین فرهنگی» و «انسجام‌سازی داخلی و هم‌افزایی نهادی» بودند که هر یک ابعاد مهمی از برنامه‌ریزی فرهنگی را در سطح کلان، میان‌سازمانی و عملیاتی پوشش می‌دهند.

جدول ۷. کدگذاری پیامدها

Table 7. Coding of outcomes

کدهای مصاحبه‌شوندگان Interviewee codes	کد اولیه Initial code	مقوله Category	کد محوری Pivotal code
P1 – P4 – P6 – P11	نمایش ظرفیت‌های فرهنگی-تمدنی ایران در سطح جهانی	افزایش اعتبار	ارتقاء دیپلماسی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران
P3 – P5 – P10	افزایش تعاملات فرهنگی با کشورهای مسلمان	فرهنگی در عرصه	
P2 – P6 – P12 – P14	ارتقاء تصویر رسانه‌ای ایران در فضای بین‌المللی	بین‌المللی	
P1 – P4 – P9	تقویت همکاری بین وزارت ورزش و نهادهای فرهنگی کشور	هم‌افزایی فرهنگی	
P2 – P5 – P7 – P10	فعال‌سازی ظرفیت مراکز فرهنگی در اجرای مأموریت‌های ورزشی	با سایر دستگاه‌ها	
P3 – P6 – P11 – P13	ارتقاء انسجام سیاست فرهنگی ملی در حوزه ورزش		
P1 – P3 – P6	افزایش حس مسئولیت فرهنگی ورزشکاران در رقابت‌ها	تقویت سرمایه	تحکیم هویت ملی و دینی ورزشکاران
P4 – P5 – P8 – P12	حفظ شئون دینی و هنجارهای اسلامی در محیط بین‌المللی	فرهنگی در میان	
P2 – P6 – P10 – P13	درونی‌سازی باورهای ملی از طریق آموزش‌های پیش از اعزام	اعضای کاروان	
P3 – P4 – P11	انعکاس مثبت فرهنگی در رسانه‌های داخلی	افزایش اعتماد	
P1 – P5 – P9 – P14	کاهش حواشی فرهنگی و سیاسی در طول رقابت‌ها	عمومی به کاروان	
P2 – P6 – P12	ارتقاء جایگاه فرهنگی کاروان در افکار عمومی		

در بخش پیامدها، مجموعاً ۲ کد محوری، ۵ مقوله و ۱۵ کد اولیه شناسایی و طبقه‌بندی شد. این پیامدها بیانگر تأثیرات مثبت اجرای پیوست فرهنگی در دو سطح هستند: از یک‌سو، تحکیم هویت دینی و ملی ورزشکاران و افزایش اعتماد اجتماعی؛ و از سوی دیگر، تقویت جایگاه فرهنگی ایران در عرصه بین‌المللی و افزایش هماهنگی نهادی. این نتایج بر اهمیت راهبردهای فرهنگی در اعزام‌های ورزشی تأکید دارند.

شکل ۱. پیوست فرهنگی جهت کاروان ورزشی کشور ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس

Figure 1. Cultural attachment for the Iranian sports convoy at the 2028 Los Angeles Olympic Games

در بخش شرایط علی، سه عامل کلیدی شامل ضرورت بازنمایی هویت فرهنگی ایران، پیچیدگی تعاملات بین فرهنگی با کشورهای میزبان و نتایج مأموریت‌های فرهنگی پیشین به عنوان دلایل شکل‌گیری پدیده مرکزی شناسایی شده‌اند. همان‌طور که یکی از مصاحبه‌شوندگان اشاره می‌کند: «ما در رویدادی مثل المپیک تنها به رقابت ورزشی نمی‌پردازیم، بلکه در یک فضای پیچیده میان فرهنگی قرار داریم که فقدان برنامه مشخص برای بازنمایی هویت ملی، موجب انفعال در برابر هنجارهای کشور میزبان می‌شود» (مشارکت‌کننده شماره ۴).

شرایط زمینه‌ای شامل باورها و ارزش‌های بومی، ساختار نهادی ورزش و فرهنگ و شرایط اجتماعی - رسانه‌ای روز، به عنوان بستر مفهومی و اجرایی مؤثر بر شکل‌گیری پیوست فرهنگی عمل می‌کنند. از سوی دیگر، شرایط مداخله‌گر مانند نبود سیاست‌گذاری منسجم، کمبود منابع انسانی، ضعف در ارتباطات رسانه‌ای و فشارهای سیاسی، چالش‌هایی هستند که بر فرایند راهبردگذاری اثر می‌گذارند. در تأیید این چالش‌ها، یکی از مدیران ورزشی بیان می‌کند: «چالش اصلی ما فقدان سیاست‌گذاری یکپارچه است؛ نهادهای متولی دچار موازی‌کاری هستند و به دلیل کمبود نیروی متخصص فرهنگی در کاروان‌ها، برنامه‌ها عموماً مقطعی و سلیقه‌ای اجرا می‌شوند» (مشارکت‌کننده شماره ۱۱).

در بخش راهبردها، پنج محور اصلی شامل تدوین سیاست فرهنگی شفاف، ارتقاء منابع انسانی، تولید محتوا، تعاملات بین فرهنگی و انسجام نهادی طراحی شده‌اند. در نهایت، پیامدهای مطلوب شامل ارتقاء دیپلماسی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و تحکیم هویت ملی و دینی ورزشکاران ترسیم شده‌اند. این اثربخشی در کلام مشارکت‌کنندگان نیز مشهود است: «چنانچه پیوست فرهنگی از حالت یک سند/تذاری خارج شده و به درستی عملیاتی شود، ورزشکار ما در میدان بین‌المللی به یک سفیر فرهنگی تبدیل می‌شود که ضمن تحکیم هویت درونی خود، دیپلماسی عمومی کشور را ارتقا می‌بخشد» (مشارکت‌کننده شماره ۱۴). این مدل نشان می‌دهد که پیوست فرهنگی نه تنها یک مداخله فرهنگی، بلکه ابزاری راهبردی برای تأثیرگذاری مثبت در سطوح داخلی و بین‌المللی ورزش ایران است.

بحث و نتیجه‌گیری

هدف از پژوهش حاضر، طراحی الگوی پیوست فرهنگی برای کاروان ورزشی جمهوری اسلامی ایران در بازی‌های المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس است؛ یافته‌های این پژوهش گواه روشنی بر این واقعیت هستند که حضور در رویدادهای بین‌المللی ورزشی، دیگر صرفاً یک رقابت فنی و ورزشی نیست؛ بلکه بستری برای بازنمایی هویت فرهنگی، اجتماعی و سیاسی کشورهاست. در چنین میدانی، فقدان برنامه‌ریزی فرهنگی می‌تواند تبعاتی همچون تضعیف هویت ملی، سوءبرداشت‌های بین‌المللی و کاهش اثرگذاری دیپلماسی عمومی کشور را در پی داشته باشد. به همین دلیل، طراحی الگوی پیوست فرهنگی برای کاروان ورزشی ایران در المپیک ۲۰۲۸، نه تنها یک ضرورت استراتژیک، بلکه ضرورتی فرهنگی، اجتماعی و حتی امنیتی به شمار می‌رود.

در راستای نتایج به‌دست‌آمده، تحلیل شرایط علی نشان داد که ضرورت بازنمایی هویت فرهنگی ایران در چنین رویداد جهانی، به عنوان نخستین انگیزه است. چراکه امروزه ورزشکاران فراتر از نقش فنی خود، در جایگاه سفیران فرهنگی ایفای نقش می‌کنند و حضور آن‌ها در عرصه‌های بین‌المللی می‌تواند سهم بسزایی در تصویرسازی ذهنی از ملت‌ها داشته باشد (Acharya, 2024). پژوهش (Acharya, 2024) به وضوح نشان می‌دهد که ورزش ابزاری نرم و مؤثر برای انتقال پیام‌های فرهنگی و تقویت روابط بین‌المللی است، به‌ویژه برای کشورهایی که به دنبال ترمیم یا بازسازی چهره جهانی خود هستند. همچنین، پیچیدگی تعاملات فرهنگی با کشورهای میزبان به‌ویژه ایالات متحده آمریکا، با در نظر گرفتن سابقه تنش‌های سیاسی، تضادهای ایدئولوژیک و تفاوت‌های بنیادین ارزشی، لزوم آمادگی فرهنگی، شناخت محیط میزبان و مدیریت دقیق رفتارها و پیام‌های نمایندگان ورزشی جمهوری اسلامی ایران را

برجسته‌تر می‌سازد. در این زمینه، (Alfurqan, 2024) با تأکید بر تفاوت‌های فرهنگی کشورها در بستر رقابت‌های ورزشی، بیان می‌کنند که عدم شناخت کافی از ارزش‌ها و حساسیت‌های فرهنگی کشور میزبان، می‌تواند به سوءبرداشت‌ها و تنش‌های دیپلماتیک منجر شود. تجربیات قبلی و نتایج مأموریت‌های فرهنگی گذشته نیز مؤید این نکته است که نبود انسجام در سیاست‌گذاری، ضعف در هماهنگی نهادی و بی‌برنامگی در حوزه انتقال پیام‌های فرهنگی، چالش‌هایی جدی در سطوح رسانه‌ای و رفتاری برای کاروان‌های اعزامی ایجاد کرده است. در پژوهش (Zamani et al., 2024) به‌صراحت آمده که کاروان‌های ورزشی کشور بدون نقشه راه فرهنگی اعزام می‌شوند و از ظرفیت نمادهای هویتی و روایی غافل می‌مانند. این امر موجب شده که دیپلماسی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران در میدان‌های ورزشی بین‌المللی به‌درستی به‌کار گرفته نشود و فرصت‌های تعامل فرهنگی و رسانه‌ای با سایر کشورها نادیده گرفته شود. از این‌رو، طراحی یک پیوست فرهنگی هدفمند، مستند و بر پایه تجربه‌های گذشته و الزامات جدید، ضرورتی استراتژیک محسوب می‌شود؛ ضرورتی که نه‌فقط برای ارتقاء چهره جهانی ایران، بلکه برای تثبیت هویت ملی ورزشکاران در مواجهه با جهان متکثر کنونی، حیاتی است.

در این میان، بستر تحقق این نیاز در شرایط زمینه‌ای خاصی شکل می‌گیرد. باورها و ارزش‌های بومی ایرانی-اسلامی که در فرهنگ رسمی کشور نهادینه شده‌اند، نقش هسته معنایی در طراحی پیوست فرهنگی ایفا می‌کنند و نباید صرفاً به جنبه‌های نمادین یا شعاری تقلیل یابند. چنان‌که (Kayomak et al., 2024) نیز تأکید می‌کنند، سرمایه فرهنگی یک ملت زمانی مؤثر واقع می‌شود که به‌صورت درونی و معنادار در سیاست‌گذاری‌های ورزشی و دیپلماتیک گنجانده شود، نه‌فقط در قالب شعار یا نماد. در این راستا، پیوست فرهنگی باید ناظر بر انتقال مفاهیم عمیق هویتی و ارزشی باشد و امکان درک متقابل فرهنگی را برای مخاطبان بین‌المللی فراهم آورد.

از سوی دیگر، ساختار نهادی ورزش و فرهنگ کشور نیازمند بازنگری و هم‌افزایی است؛ چراکه عدم هماهنگی میان نهادهای فرهنگی، دیپلماتیک و ورزشی، یکی از موانع اصلی در اجرایی‌سازی پیوست‌های فرهنگی گذشته بوده است. بر اساس یافته‌های پژوهش (Paymanfar et al., 2021) نبود ساختارهای یکپارچه و شبکه‌ای میان وزارتخانه‌ها، فدراسیون‌ها و نهادهای رسانه‌ای، موجب شده است که برنامه‌های فرهنگی کاروان‌های ورزشی ایران پراکنده، فاقد انسجام و غیر هدفمند باقی بماند. در همین زمینه، (Changlong et al., 2025) نیز تأکید دارد که موفقیت برنامه‌های فرهنگی در ورزش‌های بین‌المللی مستلزم همسویی سیاست‌های فرهنگی و ورزشی در یک ساختار نهادی هماهنگ است.

همچنین، شرایط اجتماعی و رسانه‌ای روز، به‌ویژه در بستر تحولات دیجیتال، اهمیت نوآوری در روایت‌پردازی فرهنگی را افزایش داده است. قدرت شبکه‌های اجتماعی، رسانه‌های بین‌المللی و الگوسازی رسانه‌ای از ورزشکاران، اقتضا می‌کند که برنامه‌های فرهنگی از سطح سنتی به سطحی فراتر، مبتنی بر سواد رسانه‌ای، تحلیل مخاطب جهانی و روایت‌پردازی مؤثر ارتقا یابند. همان‌گونه که (Javani et al., 2024) بیان می‌کند، ورزشکاران در عصر دیجیتال صرفاً ورزشکار نیستند، بلکه «نمادهای اجتماعی چندبعدی» هستند که پیام‌های فرهنگی، سیاسی و اخلاقی را به‌شکل مستقیم و غیرمستقیم به میلیون‌ها مخاطب منتقل می‌کنند؛ بنابراین، بهره‌گیری از فنون روایت‌سازی دیجیتال و مدیریت تصویر فرهنگی ورزشکاران، برای موفقیت پیوست‌های فرهنگی، ضرورتی راهبردی است.

باین‌حال، اجرای پیوست فرهنگی با چالش‌هایی در قالب عوامل مداخله‌گر مواجه است. نبود یک سیاست‌گذاری منسجم و کلان‌نگر که همه ابعاد فرهنگی، دیپلماتیک و رسانه‌ای را دربر گیرد، باعث شده برنامه‌های فرهنگی بیشتر جنبه تشریفاتی یا مقطعی داشته باشند. یافته‌های (Ciomag et al., 2024) نشان می‌دهد که در غیاب چارچوب سیاستی مشخص، اقدامات فرهنگی در رویدادهای بین‌المللی ورزشی به‌صورت واکنشی و غیرساختاری انجام می‌شود، درحالی‌که موفقیت دیپلماسی فرهنگی نیازمند تدوین استراتژی‌های میان‌مدت و بلندمدت است که از حمایت نهادی مستمر برخوردار باشند.

همچنین، کمبود منابع انسانی متخصص در حوزه فرهنگ ورزشی بین‌الملل مانعی جدی برای تولید محتوا و تعامل مؤثر با محیط بین‌فرهنگی به‌شمار می‌رود. بر اساس تحلیل‌های (Brannagan et al., 2025) دیپلماسی فرهنگی مؤثر نیازمند افرادی با آگاهی عمیق

نسبت به زبان، کدهای فرهنگی، تفاوت‌های گفتمانی و ابزارهای نوین ارتباطی است، امری که در بسیاری از کشورها از جمله ایران هنوز نهادینه نشده است و عدم سرمایه‌گذاری هدفمند بر تربیت متخصصان میان‌رشته‌ای در حوزه فرهنگ و ورزش، موجب شده است کاروان‌های ورزشی در تعاملات بین‌المللی از منظر فرهنگی آسیب‌پذیر باشند.

در کنار آن، محدودیت‌های رسانه‌ای در دسترسی، اثرگذاری و انتقال پیام، یکی دیگر از موانع مهم است. در جهانی که رسانه‌های دیجیتال نقش تعیین‌کننده‌ای در ساخت افکار عمومی دارند، غیبت فعالانه یا عملکرد ضعیف رسانه‌های فرهنگی وابسته به کشور، میدان را برای روایت‌های رقیب یا تحریف‌شده باز می‌گذارد. مطابق با یافته‌های (Jarvie, 2024) درک مخاطب جهانی از یک ملت تا حد زیادی متأثر از قدرت روایت رسانه‌ای آن ملت است؛ بنابراین ضعف در حکمرانی رسانه‌ای، زمینه‌ساز تحریف فرهنگی و تضعیف برند ملی در ورزش بین‌المللی می‌شود.

همچنین فشارهای دیپلماتیک بر کشور، فضای عمل فرهنگی را محدود می‌سازد و نیازمند هوشمندی استراتژیک در طراحی و اجرای پیوست‌هاست. در محیط‌های میزبان چالش‌برانگیز مانند ایالات متحده که دارای زمینه‌های تاریخی، سیاسی و رسانه‌ای خاص است، هرگونه کنش فرهنگی می‌تواند پیامدهای دیپلماتیک داشته باشد. به گفته (Richelieu et al., 2024) موفقیت قدرت نرم در چنین فضاهایی مستلزم بهره‌گیری از هوش فرهنگی و درک حساسیت‌های بین‌المللی است تا بتوان با حفظ ارزش‌های بومی، در چارچوب تعامل سازنده و هدفمند فرهنگی عمل کرد.

بر اساس یافته‌ها، راهبردهایی در پنج محور پیشنهاد شده‌اند که می‌توانند زمینه‌ساز طراحی و اجرای موفق پیوست فرهنگی برای کاروان ورزشی ایران در المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس باشند.

نخست، تدوین سیاست فرهنگی شفاف است که باید با محوریت ارزش‌های ملی و دینی، چارچوب‌های رفتاری، خطوط قرمز فرهنگی و چشم‌اندازهای میان‌مدت و بلندمدت تنظیم شود. طبق بررسی (Kenzhebolatovna 2025) موفقیت دیپلماسی فرهنگی در بستر ورزش مستلزم تدوین سیاست‌های دقیق و منسجم است که بتواند تعارضات احتمالی میان منافع ملی و اقتضائات جهانی را مدیریت کند. چنین سیاست‌گذاری باید از حالت نمادین و شعاری خارج شده و به‌صورت کاربردی و عملیاتی، بر طراحی برنامه‌های فرهنگی و تعاملات بین‌المللی اثرگذار باشد. دوم، ارتقاء توانمندی منابع انسانی به‌عنوان رکن کلیدی مورد تأکید قرار دارد. این راهبرد شامل آموزش‌های تخصصی در حوزه‌های ارتباطات بین‌فرهنگی، سواد رسانه‌ای، مدیریت هویت فرهنگی، زبان انگلیسی و زبان بدن است، در این راستا (Kunkunrat, 2024) اشاره دارند که توسعه مهارت‌های میان‌فرهنگی در میان ورزشکاران و مدیران ورزشی می‌تواند منجر به کاهش سوءتفاهم‌های فرهنگی و افزایش اثربخشی تعاملات بین‌المللی شود. تربیت نیروهای آشنا با کدهای فرهنگی محیط میزبان، به‌ویژه در کشورهایی با سابقه تقابل دیپلماتیک، ضرورتی انکارناپذیر است. سوم، تولید محتوای هدفمند و روایت‌محور بر اساس گفتمان ایرانی-اسلامی، یکی از ابزارهای اصلی قدرت نرم به‌شمار می‌رود. در این راستا (Borell et al., 2024) بیان می‌کنند روایت‌سازی هویتی از سوی ورزشکاران و رسانه‌های همسو با ارزش‌های بومی، می‌تواند جایگزینی مؤثر برای پیام‌های کلیشه‌ای و تبلیغاتی باشد. این محتوا باید در قالب‌های چندرسانه‌ای، قابل درک برای مخاطب جهانی و منطبق با نیازهای روز رسانه‌ای تولید شود. چهارم، تقویت تعاملات بین‌فرهنگی از طریق بهره‌گیری از فرصت‌هایی مانند رویدادهای جانبی المپیک، نمایشگاه‌های فرهنگی، نشست‌های نخبگان ورزشی و ارتباط با پناهندگان ایرانی در آمریکا، می‌تواند بستر مناسبی برای تبادل فرهنگی و زدودن تصویرهای نادرست از ایران باشد. طبق یافته‌های (Budiasa et al., 2024) تعاملات فرهنگی غیررسمی و انسانی در حاشیه رویدادهای بزرگ ورزشی، ظرفیت بالایی در تغییر ادراک عمومی نسبت به کشورها دارند و باید به‌صورت سازمان‌یافته مدیریت شوند. پنجم، ایجاد انسجام نهادی میان دستگاه‌های فرهنگی و ورزشی از جمله وزارت ورزش، سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، صداوسیما، وزارت امور خارجه و نهادهای غیردولتی فرهنگی، امری حیاتی برای اثربخشی پیوست فرهنگی است. (Panagiotopoulou et al., 2008) در مطالعات خود بر برنامه‌ریزی فرهنگی پیرامون المپیک آتن، بر اهمیت وجود ساختارهای میان‌بخشی و همکاری بین نهادهای متولی تأکید دارد. فقدان این انسجام، یکی از دلایل شکست سیاست‌های فرهنگی بسیاری از کشورها در رویدادهای بین‌المللی بوده است.

درنهایت، پیامدهای اجرای موفق الگوی پیوست فرهنگی در دو سطح کلان و درون‌سازمانی قابل‌تحلیل است. در سطح کلان، پیاده‌سازی این الگو می‌تواند به ارتقاء دیپلماسی فرهنگی جمهوری اسلامی ایران منجر شود؛ مؤلفه‌ای که امروزه در نظریه‌های نوین روابط بین‌الملل همچون قدرت نرم مورد تأکید قرار دارد. به گفته (Jarvie, 2024)، دیپلماسی فرهنگی به‌عنوان بازوی نرم قدرت ملی، نقش تعیین‌کننده‌ای در بهبود تصویر بین‌المللی کشورها ایفا می‌کند، به‌ویژه در بسترهایی مانند المپیک که همزمان فرهنگی، رسانه‌ای و سیاسی‌اند. تجربه موفق کشورهای شرق آسیا در بهره‌گیری از ورزشکاران برای ارتقاء چهره بین‌المللی خود، گواهی بر اهمیت این رویکرد است (Richelieu et al., 2024).

در سطح درون‌سازمانی نیز، اجرای این الگو می‌تواند به تحکیم هویت ملی و دینی ورزشکاران ایرانی در مواجهه با فضای فرهنگی جهانی بینجامد، همچنین می‌تواند گفت که نهادینه‌سازی هویت فرهنگی در میان ورزشکاران، از طریق آموزش، روایت‌پردازی و همراهی نهادی، به کاهش تأثیرات منفی محیط‌های چند فرهنگی و تقویت سرمایه فرهنگی تیم‌های ورزشی می‌انجامد. این امر، به‌نوبه خود، افزایش احساس مسئولیت فرهنگی و اخلاقی در ورزشکاران را به‌دنبال دارد؛ عاملی که در عملکرد خارج از میدان مسابقه و در مواجهه با رسانه‌ها، هواداران و سایر کشورها بروز می‌یابد.

از سوی دیگر، افزایش هماهنگی فرهنگی درون تیم‌های اعزامی، انسجام رفتاری و ارزش‌مداری را ارتقاء می‌دهد که طبق اظهارات (Jarvie, 2024)، موجب بهبود کلی تجربه حضور کشورها در رویدادهای بین‌المللی می‌شود. هم‌چنین، برنامه‌های آموزشی پیوست فرهنگی، به بازتعریف نقش ورزشکار از فرد برتر ورزشی به نماینده فرهنگی مسئول و مؤثر کمک می‌کند؛ تغییری که همسو با مأموریت تمدنی جمهوری اسلامی ایران در گسترش گفتمان اخلاقی، معنوی و فرهنگی در سطح جهانی است.

درمجموع، این پژوهش گامی مهم در راستای ارتقاء جایگاه ورزش ایران در عرصه بین‌المللی و بهره‌برداری حداکثری از ظرفیت فرهنگی رویدادهای ورزشی محسوب می‌شود. اگر این الگو با جدیت، هماهنگی نهادی و هوشمندی رسانه‌ای دنبال شود، می‌تواند الگویی برای سایر کشورهایی باشد که به دنبال پیوند بین ورزش، فرهنگ و سیاست خارجی هستند، بااین‌حال با توجه به یافته‌ها، نخستین پیشنهاد آن است که یک سند راهبردی فرهنگی-ورزشی با رویکرد میان‌دستگاهی تدوین شود. این سند باید اهداف، اصول ارزشی، خطوط قرمز، راهبردهای ارتباطی، شاخص‌های ارزیابی و ساختار اجرایی مشخصی برای پیوست فرهنگی داشته باشد. تدوین این سند بر اساس تجارب گذشته و رویکردهای بین‌المللی نظیر راهبردهای فرهنگی کمیته بین‌المللی المپیک صورت گیرد تا انسجام لازم در برنامه‌ریزی فراهم شود. پیشنهاد می‌شود یک ستاد ملی مشترک با مشارکت وزارت ورزش و جوانان، وزارت امور خارجه، سازمان فرهنگ و ارتباطات اسلامی، صداوسیما و نهادهای فرهنگی-مردمی برای راهبری، نظارت و اجرای پیوست فرهنگی در بازی‌های المپیک و سایر رویدادها تأسیس شود. این ستاد باید اختیارات لازم، ساختار عملیاتی و بودجه مستقل داشته باشد. درعین‌حال پیشنهاد می‌شود یک کارگروه رسانه‌ای فرهنگی برای تولید محتوای مستمر و هدفمند (ویدئو، مستند، پادکست، کتابچه، پست‌های شبکه‌های اجتماعی و...) درباره زندگی، اعتقادات، آرمان‌ها و نقش فرهنگی ورزشکاران ایرانی تشکیل شود. این محتوا باید با زبان بین‌المللی و توسط چهره‌های دارای مقبولیت جهانی منتشر گردد.

شایان ذکر است که هر پژوهشی با محدودیت‌هایی همراه است، پژوهش حاضر هرچند از غنای مفهومی و عمق تفسیری بالایی برخوردار است، مستقیماً قابل تعمیم به تمامی اعزام‌های ورزشی یا رویدادهای بین‌المللی دیگر (مانند بازی‌های آسیایی یا مسابقات جهانی) نیست. شرایط سیاسی، فرهنگی و اجتماعی هر رویداد و کاروان متفاوت است و مدل ارائه‌شده باید با احتیاط و با در نظر گرفتن ویژگی‌های بومی هر رویداد، مورد استفاده قرار گیرد. پژوهش حاضر با نگاه به رویداد آینده (المپیک ۲۰۲۸ لس‌آنجلس) انجام شده است. اما تحولات سیاسی و دیپلماتیک میان ایران و کشورهای غربی، به ویژه ایالات متحده، بسیار پویا و پیش‌بینی‌ناپذیر است و شرایط جنگی موجود ممکن است تغییرات زیادی در روند تعاملات داشته باشد، برخی از راهبردها یا عوامل مداخله‌گر شناسایی شده ممکن است در سال ۲۰۲۸ دستخوش تغییرات اساسی شوند. به عبارت دیگر، پژوهش یک عکس فوری از وضعیت موجود و پیش‌بینی روندها ارائه می‌دهد، نه یک نقشه ثابت و خط‌انپذیر. در پایان می‌توان گفت پژوهش حاضر گامی نوآورانه در جهت تلفیق دو حوزه

مهم «ورزش قهرمانی» و «دیپلماسی فرهنگی» است و الگوی ارائه شده، ظرفیتی مهم برای استفاده در دیگر رویدادهای ورزشی بین‌المللی جمهوری اسلامی ایران به‌شمار می‌رود. تحقق این الگو، مستلزم عزم نهادی، رویکرد بین‌رشته‌ای و نگاه آینده‌نگر خواهد بود.

References

- Acharya, A. (2024). Dynamics of Sports Diplomacy in Promoting International Relations and Peace-Building. *Political Science Journal*, 2(1), 1-11. DOI: <https://nepjol.info/index.php/psj/article/view/75108>.
- Alfurqan, A., Syaputri, W., Okilanda, A., Yulianti, A. I., Indra, Y., Hastianah, H., & Amrista, R. (2024). Islamic values and cultural identity in world cup football commentary. *Retos: nuevas tendencias en educación física, deporte y recreación*, (59), 1149-1157. DOI: <https://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=9704701>.
- Al-Muhannadi, A. (2024). How Has Sports Diplomacy Contributed to The Growth of Soft Power and Nation-Branding in Qatar? *Journal of Politics and Governance*, 14(3), 1-21. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Borell, P., & Enari, D. (2024). More than a name: The importance of cultural names and identity in professional sport. *International Journal of the Sociology of Leisure*, 7(3), 319-329. DOI: <https://link.springer.com/article/10.1007/s41978-024-00160-6>.
- Brannagan, P. M., Giulianotti, R., & Grix, J. (2025). Sport and Power: hard power, soft power and smart power. *Leisure Studies*, 1-15. DOI: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/02614367.2025.2472728>.
- Budiasa, M. (2024). Communication politics in sports events (politicization or political sports event). *Pena Justisia: Media Komunikasi dan Kajian Hukum*, 23(2), 461-471. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt=0%2C5&q.
- Changlong, W., Amri, H. F. H., & Soh, M. C. (2025). Intergenerational Dynamics of Chinese Heritage Sports in Rural Governance: Cultural Transmission and Social Cohesion. *Malaysian Journal of Social Sciences and Humanities (MJSSH)*, 10(2), e003012-e003012. DOI: <https://mail.msocalsciences.com/index.php/mjssh/article/view/3012>.
- Ciomag, R. V., & Pop, C. (2024). Cultural and Sporting Characteristics of Countries Participating in Sports Competitions. *Marathon*, 16(1), 19-26. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Emami, S., Jabardokht, H. (2019). Cultural attachment to the development of higher education in the humanities in Iran; strategic needs. *Journal of Culture and Media (Journal of Culture and Communications)*. 1(5). (In Persian). DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Grix, J., & Brannagan, P. M. (2024). Sports Mega-Events as Foreign Policy: Sport Diplomacy, "Soft Power," and "Sportswashing". *American Behavioral Scientist*, 00027642241262042. DOI: <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/00027642241262042>.
- Jaberi A, Salimi M. (2025). Requirements for Inter-cultural Management in Sport Setting. *Human Resource Management in Sport*. 12(1):101-118. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Jarvie, G. (2024). Sport, soft power and cultural relations. *Journal of Global Sport Management*, 9(4), 670-687. DOI: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/24704067.2021.1952093>.
- Javani, V., & Jabbar Abdel-Milaji, Y. (2024). The Role of Attractive Social Media Content on Fan Loyalty with the Mediating Role of Athletes' Popularity. *Sports Business Journal*, 4(3), 61-73. DOI: https://sbj.alzahra.ac.ir/article_7753.html?lang=en.
- Karimi, H., Kalate Seyfari, M., Razavi, M. H., & Ghasemi, H. (2024). Investigating the role of media power in sports diplomacy of the Islamic Republic of Iran. *Sport Management Journal*, 16(3), 35-20. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt=0%2C5&q.

- Kenzhebolatovna, M. A., & Zhursinovna, A. B. (2025). Sports as a language of diplomacy: strengthening connections through hosting competitions. In *Publisher. Agency: Proceedings of the 9th International Scientific Conference «Interdisciplinary Science Studies» (May 8-9, 2025). Dublin, Ireland, 2025. 370p (p. 333). Letterkenny Institute of Technology. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.*
- Kunkunrat, K. (2024). Korean cultural diplomacy: Uniting society through soft power. *Best Journal of Administration and Management*, 2(3), 157-162. DOI: <https://internationalpublisher.id/journal/index.php/Bejam/article/view/155>.
- Marwat, M. K., Cheema, F. T., Ali, Y., Hussain, S., Mehmood, K., & Saman, S. (2024). Role of Sports Diplomacy in Promoting Peace in global Perspectives (A Review of Qualitative Literature). *Al-Qanṭara*. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Panagiotopoulou, R. (2008). The cultural olympiad of the Athens 2004 Olympic Games: A tribute to culture, tradition and heritage. *Olympismus-Erbe und Verantwortung*, 315-338. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.
- Peymanfar, M., Elahi, A., Sajjadpour, S., Hamidi, M. (2000). "Strategies for the development of sports diplomacy of the Islamic Republic of Iran". *Majles and Strategy*, 28(106), 163-182. (In Persian). DOI: https://rahbordfarhangi.csr.ir/article_117764.html?lang=en.
- Rahmanian Kooshkaki, B., Khalifeh Soltani, M., & Jafari, S. (2024). Presenting the Model of Sports Media Management with the Approach of Developing Sports Diplomacy. *Communication Management in Sport Media*, 11(3), 130-147. DOI: https://sportmedia.journals.pnu.ac.ir/article_10461_en.html.
- Richelieu, A., & Dixon, J. (2024). A new era for sport and place branding—When sportainment becomes a strategic leverage for soft power. *Copyright Notice*, 68. DOI: <https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as>.
- Sajjadi, S., Dehghan Ghahfarkhi, A., Bayat, M. (2001). The role of sporting events and the dispatch of international convoys in the social and cultural development of societies (case study of Iran). *Iranian Social Development Studies*. 14(9); 49-64. (In Persian). DOI: <https://www.sid.ir/paper/1064042/en>.
- Zamani, H., Javanmard, K., Akhzarian Kashani, M. (2003). Identifying the role of sports on political authority (case study: sports convoy sent to the 2020 Olympics in Japan). *Strategic Studies of Sports and Youth*. 23(64); 13-28. (In Persian). DOI: https://faslname.msy.gov.ir/article_857.html?lang=en.
- karimi J, abbasi H, eydi H. (2022). Explaining the role of sports in the social development of Iran with a mixed method approach. 3 2022; 10 (36):97-112 URL: <http://ntsmj.issma.ir/article-1-1778-fa.html>. DOI: https://scholar.google.com/scholar?hl=en&as_sdt.